

Varepartier ere for smaa til Salg. Af den omtalte Pligt for Kommissionæren følger, at han maa være rede til paa Forlangende at give Oplysninger om, hvor Godset befinder sig, og man har derfor anset det ufornødent at følge en Henstilling fra Grosserer-Societetets Komité om, at der skulde paalægges Kommissionæren særlig Bogføringspligt med Hensyn til Konsignationsmellemværendet.

Bestemmelsen i § 10, 2det Stykke om, at Handelskommissionæren er pligtig at holde Godset brandforsikret, forsaavidt ikke andet følger af Godsets Art eller Forholdene iøvrigt, stemmer med almindelig merkantil Opfattelse; kun fra en enkelt Side er der ytret nogen Betænkelighed mod at fastslaa en saadan Forpligtelse som almindelig Regel. At Kommissionæren kun skal have Varen hos sig en kort Tid, kan ikke i Almindelighed fritage ham for at brandforsikre den. Men det kan f. Eks. ikke forlanges, at Værdipapirer skulde brandforsikres. Naar kun Brandforsikring er nævnt, har man ikke derved miskendt, at der efter Omstændighederne kan foreligge Koutumer ogsaa for Pligt til anden Forsikring af Varer, f. Eks. Transportforsikring eller Tyveriforsikring; man mener imidlertid, at disse Koutumer ikke er saaledes fæstnede, at de egne sig til at fastslaaes i Lovsform.

§ 11.

Som det vil ses, er det en Betingelse for Anvendelsen af denne Bestemmelse, ikke blot at der foreligger Handelskommission, men ogsaa at Kommittenten er Handlende, og at Salg skal ske for hans Bedrift.

Ved Behandling af Spørgsmaalet om, hvorvidt og i hvilket Omfang man burde paalægge Kommissionæren Undersøglespligt i Forhold til Kommittenten med Hensyn til Gods, der tilstilles ham til Salg, var man enig om, at en saadan Undersøglespligt, som Købelovens § 51 paalægger en Køber i Forhold til Sælgeren, ikke kunde paalægges Kommissionæren. Paa den anden Side anerkendes i Handels-

kommission en vis koutumemæssig Forpligtelse i denne Retning, der dog ikke med Sikkerhed kan siges at strække sig ud over Forhold, hvor ikke blot Kommissionæren er Handelskommissionær, men ogsaa Kommittenten er Handlende, og Salget skal ske for hans Bedrift. Det er denne koutumemæssige Undersøglespligt, som lovfæstes ved § 11. En nærmere Angivelse af denne Pligts Indhold er ikke mulig; dens Omfang kan kun angives saaledes, at Kommissionæren er pligtig at foretage en saadan Undersøgelse, som en ordentlig Modtager af den paagældende Slags Varer sædvanmæssigt foretager. Den Hurtighed og Nøjagtighed, hvormed Undersøgelsen skal foretages, vil bl. a. afhænge af Varens Beskaffenhed; er det en Vare, som er udsat for hurtig Fordærvelse eller Førringelse, maa den undersøges nøje straks ved Fremkomsten. Det er ikke Meningen med Bestemmelsen, at der udenfor de Forhold, den angaar, ikke skulde kunne paahvile Kommissionæren nogen Undersøglespligt; men man har ikke kunnet opstille nogen Regel herom. At en Undersøglespligt ogsaa i de udenfor § 11 faldende Forhold kan paahvile Kommissionæren, er i § 12, der angaar al Kommission, antydnet ved Ordene „burde have opdaget“. En Undersøgelse af Godset allerede ved dets Ankomst vil være paakrævet af Kommissionærens egen Interesse til Sikring af Bevis overfor eventuelle Paa-stande om Forsømmelighed fra hans Side.

Da Købelovens Bestemmelser ere direkte anvendelige paa Forholdet mellem Indkøbskommissionær og Tredjemand, har man, som allerede nævnt ved § 7, ikke fundet det nødvendigt udtrykkeligt at udtale, at det paahviler Indkøbskommissionæren i Forhold til Kommittenten at varetage dennes Tarv overfor Sælgeren ved saadan Undersøgelse som i Købelovens § 51 angivet.

§ 12.

Reglen i Paragrafens 1ste Punktum er en saa selvfølgelig Anvendelse af Bestemmelserne i § 7, at det i og for sig vilde være unødvendigt at udtale den. Naar dette dog er sket, er det navnlig, fordi